A fi (ne)mărturisitor astăzi!...

Întotdeauna statutul de mărturisitor şi ipostaza de propovăduitor, sincer, corect, cu cele mai bune intenţii, drept şi autentic, în diferitele sale forme de manifestare, a fost unul incomod, deranjant şi provocator ori generator de foarte multe consecinţe, urmări şi rezultate, pentru cel care şi l-a asumat!...
Întotdeauna propovăduitorul serios şi mărturisitorul asumat sau responsabil a fost expus, contestat, exclus, izolat, antipatizat, şi (de)limitat de către mulţimea tovarăşilor de serviciu, frustraţi, circumspecţi ori complexaţi, care au sau nu această misiune în fişa postului, toate acestea din varii motive şi diverse raţiuni!...
Nici astăzi nu este nimic nou sub soare, "alte măşti, aceeaşi piesă!..."
Prin urmare, şi propovăduitorul ori mărturisitorul contemporan atrage după sine, suportând aceleaşi consecinţe şi traversând aceleaşi stări şi aceleaşi "vămi", invocându-i-se şi reproşându-i-se mulţime de legi, reguli, texte şi pretexte în defavoarea lui şi a comportamentului său, altminteri unul firesc, omenesc şi, absolut, creştinesc adică, pur şi simplu, obligatoriu!...
Bunăoară eu, unul, nu pot avea opinii, păreri sau intervenţii publice deoarece sunt funcţionar public şi, deci, legea funcţionarului public nu permite aşa ceva, fiindcă se ajunge la incompatibilitate şi la conflict de interese, ori şi, mai mult, dacă ofer sau o recomand o carte, din cele publicate de mine, (alt lucru foarte grav şi descalificant) unui cleric, spre exemplu, ajung, Doamne păzeşte, la trafic de influenţă!...
Eu unul chiar nu înţeleg ce are una cu alta, câtă vreme îmi onorez obligaţiile/datoriile profesionale, zic eu, aşa cum trebuie, fără a expune instituţia publică a statului în problemele, activităţile, acţiunile, proiectele sau demersurile mele personale, teologice şi publicistice!...
De, ce să-i zicem, aşa este legea şi principiul corectitudinii politice în secolul XXI din mileniul trei, te aruncă în tot felul de "tabere" şi "cercuri" dacă nu-i împlineşti voia!...
Însă, mila lui Dumnezeu în toate, dincolo de antipatiile unora, deloc puţine şi puţini, care te judecă şi analizează imediat, bănuindu-te şi suspectându-te de cine ştie ce planuri, interese ori scopuri, care mai de care mai ascunse, viclene şi oneroase, Doamne fereşte, rămâne datoria noastră, a tuturor, de a încerca să nu fim ori să devenim inutili, făcându-ne, neîntrerupt, datoria, identitară, creştinească, de a propovădui/mărturisi "Adevărul care ne va face liberi!..."
Aşadar, în pofida unora, sau, ştiu şi eu, multora, care au (ne)declarata intenţie ori (ne)ascunsa dorinţă de a mă trage pe linie moartă, pe toate planurile, prin izolare, ameninţare, acuzare, denigrare sau intimidare, eu voi continua, totuşi, să (de)pun mărturie bună şi nemincinoasă, publică, pe mai departe, în zona teologiei şi spiritualităţii noastre autentice, din motiv strict misionar şi cu scop vădit apologetic, căci "noi locului ne ţinem, cum am fost aşa rămânem!..." ajungând "să fim iarăşi ce am fost şi, mai mult decât atât!..."

Atât, nimic mai mult, nimic altceva!...

Am scris toate acestea, dând Slavă Domnului că nu am spus mai mult, într-un moment de amară cumpănă şi sfâşietoare dilemă!...

Dacă am fost (prea) patetic, vă rog frumos să mă iertaţi!...

Stelian Gomboş

https://steliangombos.wordpress.com/